

Lekce 1: Proč evangelizovat?

➤ *Napište si odpověď na tuto otázku:*

Co se vám vybaví, když slyšíte slovo „evangelista“?

Všichni máme nějakou představu o tom, kdo je to „evangelista“. Někteří lidé si vybaví člověka, který na ulici fanaticky vykřikuje hesla a verše z Bible. Jiní si vybaví typického amerického televizního evangelistu, který biblické poselství neustále prokládá žádostmi o peníze.

Tyto časté představy o tom, kdo je to evangelista, nám bohužel někdy brání v tom, abychom uposlechli jasný biblický příkaz hlásat evangelium („evangelizovat“) (viz například Matouš 28,18-20; Lukáš 24,47; 1. Korintským 9,16; 2. Korintským 5,11; 2. Timoteovi 4,1-5). A přitom, slovo „evangelista“ pochází z řeckého slova, které jednoduše znamená „člověk přinášející dobrou zprávu“.

➤ *Teď si napište odpovědi na tyto otázky:*

Který křesťan měl největší vliv na to, že jste se rozhodli následovat Krista?

Jak byste popsali tohoto člověka a jeho postoj k vám?

Podívejte se na své odpovědi.

Asi vidíte velký rozdíl mezi obvyklou představou o evangelistovi a člověkem, který vás „evangelizoval“. Většina z nás začala o Kristu uvažovat proto, že nám křesťané řekli dobrou zprávu trpělivým, laskavým a upřímným způsobem. To znamená, že i my máme všechny předpoklady pro to, abychom mohli evangelizovat.

Co je ale tou dobrou zprávou, kterou máme předávat?

- Bůh nás stvořil, abychom s ním mohli mít vztah, abychom se mohli radovat z jeho dokonalé dobroty, moudrosti, spravedlnosti, pravdy a krásy. Nám to ale nestačilo, a proto jsme hledali uspokojení v jiných věcech. Dokonce jsme tyto věci začali milovat více než Boha (Římanům 1,25). Toto odmítnutí Boha je to, co Bible označuje slovem „hřích“.
- Boží dokonalá láska a spravedlnost znamenají, že Bůh nemůže prostě ignorovat hřích, protože by to nebylo ani projevem lásky, ani spravedlnosti. Proto nás bude muset soudit (Židům 9,27). Božím spravedlivým trestem za hřích je smrt (Římanům 6,23) a peklo (2. Tesalonickým 1,9).
- Přesto „Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný“ (Jan 3,16). Dobrá zpráva je, že Ježíš Kristus zemřel na kříži, aby se tak vypořádal s nutností spravedlivého Božího odsouzení lidí. Ježíš – sám stvořitel v lidském těle (Koloským 1,19-20) – zemřel místo nás (1. Petrův 3,18) a vzal na sebe trest, který bychom si zasloužili my.

- Bůh pak Ježíše vzkřísil z mrtvých. Ježíšovo vzkříšení je tím nejlepším a přesvědčivým důkazem toho, že Bůh Otec Ježíšovu obětavou smrt za lidstvo přijal (Skutky 2,23).
- Když se odvrátíme od svého hříchu, začneme se spoléhat na Ježíše a budeme se Ho snažit poslouchat, nebudeme již na cestě do pekla (Skutky 3,19; Jan 3,36; Židům 5,9). Můžeme se opět začít radovat z jedinečného a uspokojivého vztahu, k němuž jsme byli stvořeni.
- Tuto mimořádnou Boží záchranu si nezasloužíme a nemůžeme udělat nic, abychom si ji nějakým způsobem „zasloužili“ (Efezským 2,8-9). Můžeme jen s vděčností přijmout to, co pro nás Bůh udělal.

A proto musíme evangelizovat: musíme lidem říkat dobrou zprávu, dokud je ještě čas.

➤ *Přečtěte si Lukáše 15,1-32.*

V každém z těchto tří podobenství se ztratí něco, co má pro někoho velkou cenu – ovce, mince, syn. V každém z těchto příběhů představuje ztracená věc „hříšníka“.

Každé podobenství ilustruje, jak velmi Bohu Otci na ztracených lidech záleží. Pastýř hledá ovci, dokud ji nenajde (v. 4); žena vymete celý dům a důkladně hledá, dokud nenajde zakutálenou minci (v. 8); otec upírá zrak k obzoru a vyhlíží syna (v. 20). Stejným způsobem hledá ztracené i Bůh Otec, který poslal svého Syna, aby za ně zaplatil cenu nejvyšší.

Ježíš nám říká, že nalezení toho, co se ztratilo, si zaslouží oslavu. Ve verších 7 a 10 se přímo píše, že kdykoli se hříšník vrátí k Bohu, zavládne v nebi velká radost.

Nikdy nepotkáte nikoho, na kom by Bohu nezáleželo, kdo by si nezasloužil důkladné pátrání a nad kým by se neradovalo celé nebe, kdyby se sklonil a vyznal Krista jako Pána.